

и името) или едната ръка е поставена на хълбока. Р-та е единъ извънредно живъ танцъ, игрането на който се съпровожда съ радости възклицания отъ играчите и намиращитъ се около тѣхъ наблюдатели. При игрането мжжете се състезаватъ въ издръжливостъ и умъние да правятъ всевъзможни фигури — чрезъ подкачане, подхлѣкване и подсѣдане и др. Понеже е танцъ съ три стѣпки — възъ основа на общата теория за тактоветъ въ

българската народна музика, размѣрътъ $\frac{7}{16}$ на Р-цата е тривремененъ — съ едно $\frac{1}{2}$ удѣлжено време

Това е тѣй наречената

обикновена или женска Р. Когато удѣлжената частъ е въ началото на

такта се нарича **мжжки**

ржченикъ или Македонско хоро (гл. т.).

C.

C — S — 1) При нѣмското наименование — буква, която означава понижението на единъ тонъ отъ бемола (Es = ми $\flat$); следъ съгласна = es (Des = re $\flat$). **2)** Съкращение за знакъ Segno; al S. = отъ знака, (при повторение); **3)** Съкращение за акорда на субдоминантата (въ хармонията).

Сабатини, Луиджи Антонио — Sabbatini, Luigi Antonio — теоретикъ, род. 1739 въ Албано при Римъ, умр. 20 ян. 1809 въ Падуа, ученикъ на Валоти и падре Мартини, капелмайсторъ на църквата „Дванадесетъ апостоли“ въ Римъ, после на „Св. Антонио“ въ Падуа, писалъ: трактати върху генералбаса, фугата и 3-гласния канонъ, както и църковна музика (ржкопистъ).

Саваръ, Мари Габриелъ Огюстенъ — Savard, Marie Gabriel Augustin — теоретикъ, баща на Огюст. С., род. 21 1814 въ Парижъ, умр. юний 1881 с. т. възпитаникъ на Парижката консерватория, отъ 1843 — професоръ тамъ, писалъ: „Пъленъ теоретически и практически курсъ по хармония“ (1853), „Принципи на музиката и метода за транспониране“ (1861), „Етюди по практическа хармония“ — 2 тома и др.

Саваръ, Огюстенъ — Savard, Augustin — композиторъ, род. 15 май 1861 въ Парижъ, ученикъ на Масне въ тамошната консерватория (1886 удостоенъ съ голѣмата Римска премия), оперенъ хордиректоръ на „Голѣмата опера“ въ Парижъ, 1902

— 1921 — директоръ на Лионската консерватория. Композиции: 2 симфонии, струненъ квартетъ, сценическата творба въ 2 акта „Лѣсътъ“, „Въздигане“ — поема за пѣние и оркестръ и др.

Сакбютъ, фр. saquebute или saqueboute — у французитъ, име на басовата трѣба (презъ XV и XVI в.), наричана по-късно тромбонъ (в. т.). С-тъ е единъ отъ първитъ инструменти, проникнали въ църковната музика.

Сакети, Либериъ — Sacchetti, Liborius — музикаленъ историкъ и естетъ, род. 30 авг. 1852 въ Кензаръ (Тамбовска губерния), умр. 1912, училъ въ Петербургската консерватория, отъ 1878 — учителъ въ сжщата, чель известно време лекции по естетика въ Императорската академия на изкуствата, писалъ: „Учебникъ по елементарна теория“, „Очеркъ по обща история на музиката“ (3-то издание 1903 — преведена на български отъ Я. Ивановъ), „Кжса христоматия по история на музиката“ (2-ро изд. 1902), „Изъ областъта на естетиката и музиката“ (1896), „Солфежи въ ключове“ и др.

Сакини, Антонио Мария Гаспаро — Sacchini, Antonio Maria Gasparo — значителенъ оперенъ и църковенъ композиторъ отъ Неаполитанската школа, род. 23 юли 1734 въ Поцуоли при Неаполъ, умр. 8 окт. 1786 въ Парижъ, ученикъ на консерваторията „Сантъ-Онуфио“ въ Неаполъ, дето учи пѣние, цигулка и теория (Дуранте). Следъ успѣха на първитъ си малки опери, на Неа-